

Koosje zelf haar verteld had dat nu snel het einde naderde, het einde dat zij met gerustheid, met vreugde tegemoet zag, gingen al haar huisgenooten, in groepjes van twee tegelijk nog een laatste groef brengen aan het stille meisje met haar zachten aard, dat zoo vaak in hun midden had verkeerd.

Toen in diezelfde week nog Frits thuiskwam, ging ook hij met Giena, die geen dag oversloeg, een laatste bezoek brengen.

Stil en tevreden lag de zieke daar. Maar het koortsig rood dat over haar wangen kwam en bleef, de plotselinge opstraling van de moede oogen waren welsprekende getuigen.

En opééns, als bij 'n plotseling helder licht, zàg Frits en begreep. Zag de gebrokenheid van haar leven, de diepte, de schrijning van het knagende eenzaam geleden leed, om hèm.

Toen zag hij ook zichzelf: luchthartige genieter, grappenmaker, die om eigen licht genoeg een mensch, een meisjeshart had vertrappt.

„Koosje, kind,” stamelde hij hulpeloos en bevend. Zacht en rustig ging haar hand naar de zijne.

„Ik wist het wel,” juichte haar fluisterende stem, „ik wist het wel, dat je weer komen zou. Ik weet niet wàt het was, waarom je bent weggebleven.”

Maar nu is het alles goed. En boven zullen we elkaar weerzien. Nietwaar Frits?”

„O Koosje — vergeef. Zèg dat je me vergeeft.”

„Ik hèb niets te vergeven, nu je toch nog gekomen bent. Voor jou zou ik nog wel... Maar ik ben zoo moe en zoo zwak Frits. Het is goed dat ik nu naar Huis ga, waar me de Heerlijkheid wacht.”

Haar zwakke stem werd bijna onhoorbaar. Dit oogenblik werd het keerpunt in Frits leven. Snikend viel hij op de knieën voor het bed van het doodzwakke kind dat om hèm tot stervenstoe geleden had. En toen, fel belicht, zag hij opeens zichzelf werkelijk zooals hij was, niet de „goeie kerel”, die de menschen hem noemden, maar de schuldige jonge man, die gespeeld had met het hoogste en heiligste wat bestaat. Nu zàg hij zichzelf: den z o n d a a r.

Het duurde niet lang meer.

Na enkele weken kwam het oogenblik, waarop het zwakke leven uitging. Maar zij heeft, voor dat oogenblik kwam, mogen weten, dat zijn schuld hem had gebracht aan den voet van het kruis.

En in haar stervensure, was dit haar blijdschap dat er eenmaal een weerzien volgen zou.

CHRIS.

HET SPROOKJE VAN HET GELUK

Zij zitten samen, rustig, in de stille kamer. 't Kleine meisje heeft haar boek genomen en leest, leest de oude, bekende sprookjes, die goed zijn voor kleine kinderen en... voor argelooze, kinderlijke zielen.

De oudere zuster naait en denkt aan een wonderlijk-mooi sprookje, een sprookje van stralend geluk.

Of sprookjes wel eens werkelijkheid worden?

„Ze zijn werkelijkheid,” zegt het jongste zusje. Natuurlijk zijn ze werkelijkheid. Doornroosje sliep en de vreemde prins kwam haar wekken. En asschepoetster paste het glazen muiltje.

Of sprookjes wel eens werkelijkheid worden?

„Misschien,” peinst de oudere zuster. Het zou toch kùnnen zijn. De prins zou toch kùnnen komen. En 't muiltje zou toch kùnnen passen.

O, de tijd van de kindersprookjes! Als alles zoo natuurlijk schijnt, ook het wonderbaarlijkste. Als het geen verwondering wekt, dat alle sprookjes uitloopen op het oude, bekende slot: Ze leefden nog vele jaren tevreden en gelukkig!

Voor het „natuurlijk is het zoo,” komt later het „misschien zal het eens zoo worden” in de plaats.

Ook dan is het nog wel de sprookjestijd. Ook dan is het de tijd van de sprookjes van geluk, die het hart doen kloppen van hoop en verlangen. Maar de sprookjes zijn niet zóó waar meer en de zekerheid

is niet zóó groot meer. Want het leven is gekomen met teleurstelling en ten bodem geslagen hoop; de argwaan is de ziel binnengeslopen en het opgroeiend meisje is teruggeschrokken voor de openbaring van zonde en schuld in anderer en eigen hart.

En toch... sprookjes zijn er voor de argelooze kinderzielen, sprookjes, die werkelijkheid worden.

Ik weet niet, of de prins zal komen en ik weet evenmin, of het muiltje passen zal, maar ik weet, dat daar het groote leven is, dat nooit zóó droevig, zóó somber kan zijn, of het geluk kan er uit opbloeien.

Daar zijn jonge menschen, die niet meer aan het geluk gelooven, die reeds zoo wereld- en levenswijs zijn geworden, dat ze met een bitter spotlachje fluisteren: Sprookjes, goed voor kleine kinderen.

Maar 't jonge meisje, dat zoo rustig bij haar zusje zit te naaien, is nog niet zoo. Haar voorhoofd is nog ongerimpeld en ongeschonden, haar oogen kunnen, indien ze ze maar wil opslaan van haar werk, nog schitteren.

Ze gelooft nog aan sprookjes. O, niet in de sprookjes, die haar zusje zoo „natuurlijk” vindt. En niet meer met het naief vertrouwen, dat alles „zoo maar” in orde zal komen.

Maar toch, al zegt ze ook vaak „misschien”, ze